

народження до 18 місяців приріст був від 667 до 669 г. Потрібно відмітити, що достовірна різниця за величиною середньодобових приростів відмічена між тваринами першої і другої груп у віці 12-15 місяців при $P=0,95$. В інші періоди різниці між групами була в межах статистичної похибки.

Аналіз інтенсивності росту піддослідних телиць різного походження показав, що тварини росли згідно існуючих закономірностей для великої рогатої худоби. Так, найбільша інтенсивність росту спостерігається від народження до шести місячного віку з показником 137,0, 137,2 і 137,9% у телиць другої, третьої і першої груп відповідно. В подальшому з віком величина відносного приросту зменшується. За весь період вирощування тварини показали високу інтенсивність росту.

Таким чином, вплив лінійної належності батька на ріст піддослідних теличок не встановлено.

УДК 636.08

Серedyк М.В., учень 9 класу

Науковий керівник – Палій Ж.О., вчитель біології
Хоровецький навчально-виховний комплекс “Дошкільний навчальний заклад,
середня загальноосвітня школа I-III ступенів”, с. Хоровець, Славутський район,
Хмельницька область, Україна

ВИВЧЕННЯ МОЖЛИВОСТЕЙ ВИРОЩУВАННЯ ПАВИЧІВ У ДОМАШНІХ УМОВАХ У СІЛЬСЬКІЙ МІСЦЕВОСТІ

Більшість людей у домашніх умовах розводять звичну живність: курей, качок, свиней, овець, кролів, гусей. Але є такі любителі, що цікавляться розведенням перепелів, цесарок, фазанів і павичів. Павичі є близькими родичами фазанів, оскільки належать до підродини Фазанові.

Чому зараз все частіше почали розводити в домашніх умовах екзотичну птицю, в тому числі павичів? Напевно, на першому місці буде краса, велич цих птахів, а вже потім – одержання прибутку, бо вони мають смачне та поживне м'ясо та яйця. Крім того, у господарствах їх можна використовувати як засіб біологічного захисту культурних рослин від комах-шкідників. Адже доведено, що ці птахи здатні поїдати дорослих особин і личинок коларадського жука.

Метою нашого дослідження стало вивчити можливості вирощування павича звичайного (лат. *Pavo cristatus*) в домашніх умовах у сільській місцевості нашого регіону.

Об'єктом дослідження було обрано сімейство павичів, що вирощуються в одному з домашніх господарств села Хоровець Славутського району Хмельницької області.

Предмет дослідження – вивчення необхідних умов культивування та можливостей розведення павичів в умовах домашнього господарства сільської місцевості нашого регіону.

Для досягнення поставленої мети нами було вирішено такі завдання:

- вивчення умов утримування павичів;
- підбір кормової бази цих птахів;

- дослідження особливостей розмноження павичів у неприродньому для них середовищі.

Для вирішення поставлених завдань було використано метод моніторингового дослідження за сімейством павичів одного із домашніх господарств села та порівняння умов їх розведення з природніми умовами, типовими для диких форм цього виду.

В результаті спостереження було виявлено, що ці птахи потребують більш ретельного утеплення пташника, ніж свійські птахи нашої місцевості, оскільки їх дикі форми походять з теплої Індії. Зокрема пташенята павичів у перші дні появи з яєць добре почуваються при температурі приміщення 36 градусів. Однак, слід зазначити, що дорослі особини в умовах домашнього господарства досить легко переживають холод. Крім відповідного температурного режиму пташники повинні буди достатньо просторими, оскільки доросла птиця має пишний хвіст, довжина якого близько метра. Розведення павичів в домашніх умовах передбачає також наявність великого вольєра. Адже у теплу пору року до самих заморозків птахи ночують на вулиці, для цього люблять підійматися на дерева.

Щодо кормової бази павичів, то у природі цей птах живиться зернами хлібних злаків, насінням, плодами і вегетативними частинами диких рослин, іноді комахами, плазунами. У домашніх умовах пташенят після народження годують круто звареним яйцем. Також рекомендують свіжий сир, пшоно, пшеничні висівки, кукурудзяне борошно, подрібнену моркву, зелень, круто зварені каші, дещо пізніше – рибний або м'ясний фарш. Щоденний кормовий раціон дорослих птахів повинен містити коренеплоди, зелень, фрукти, злаки, хліб. Із задоволенням вони поїдають комах та їх личинки, зокрема колорадського жука.

Цікавим є розмноження павичів. У природних умовах цей період в різних частинах ареалу припадає на різні пори року: на Шрі-Ланці він триває з січня по квітень, в Індії – з липня по жовтень. Гніздо самка влаштовує на землі у вигляді невеликого заглиблення в ґрунті, вистилає його невеликою кількістю сухої трави і листя. У кладці буває зазвичай 4-7 округлих сіруватих яєць з блідими червонувато-рудими плямами. Самка насиджує яйця близько 30 днів, після чого з'являються пташенята, вкриті густим пухом. Птахи ростуть доволі швидко. У трижневному віці вони вже розрізняються за статтю, але повної пишноти пір'я та здатності розмножуватися досягають лише на 3 році життя.

В умовах домашнього господарства самки висиджують потомство двічі на рік, здебільшого в період з середини весни і до кінця літа. Самки можуть залишати свої яйця по усій відведеній для них території. Щоб цього не траплялося, необхідно облаштувати їм затишне гніздо, вистелене м'якою соломкою. Для успішного висиджування пташенят, температура в пташнику має бути близько 28-30 градусів тепла.

Провівши відповідні спостереження, ми можемо зробити висновок, що розведення павича звичайного в умовах домашнього господарства сільської місцевості нашого регіону є цілком можливим. Воно не потребує великих економічних затрат і є таким же доступним, як і розведення, звичних для нас, свійських птахів.